

Čís. 13780.

Není závady, by nebyla povolena samostatná exekuce k vydobytí i jen úroku na základě exekučního titulu, jímž byl přiznán vymáhajícímu věřiteli úrok společně s jistinou.

Odklad exekuce podle zákona ze dne 24. února 1934, čís. 33 sb. z. a n. působí všeobecně proti všem vymáhajícím věřitelům, pokud nejde o vymáhání pohledávek podle § 3 tohoto zákona.

(Rozh. ze dne 20. září 1934, R II 368/34.)

Občanská záložna v návrhu na povolení exekuce vnucenou dražbou přístupem k exekuci E 1924/33 uvedla, že jí přísluší vykonatelné pohledávky z rozsudků, které sestávají z vlastní pohledávky a dále z dlužných úroků částečně splatných před 9. květnem 1933 a částkou 2.929 Kč splatných po 9. květnu 1933. Žádost za povolení exekuce omezila vymáhající věřitelka jen na část příslušenství, to jest na úroky splatné po 9. květnu 1934. Soud první stolice usnesením ze dne 23. května 1934 exekuci povolil a usnesením ze dne 30. května 1934 ustanovil dražební rok na 27. června 1934. Rekursní soud změnil usnesení prvního soudu ze dne 23. května 1934 tak, že zamítl návrh na povolení exekuce; důsledkem toho zrušil usnesení prvního soudu ze dne 30. května 1934, jímž byl stanoven dražební rok na 27. června 1934. Důvody: Příslušenství pohledávky, dokud se nestane pohledávkou samostatnou, sdílí osud pohledávky samé a nemůže býti k jeho vydobytí povolena samostatná exekuce, nevymáhá-li se i pohledávka. Pro toto příslušenství nemá vymáhající věřitelka samostatný exekuční titul a první soudce nepřávnem, aniž mu byl předložen exekuční titul pro vymáhanou pohledávku, exekuci přístupem ke vnucené dražbě povolil. Bylo proto stížnosti v tomto směru vyhověti. Důsledkem toho muselo býti však i zrušeno usnesení, jímž byl nařízen dražební rok na 27. června 1934. Právem uplatňuje ostatně i v tomto bodě stěžovatel, že první soudce měl vyčkati, až se usnesení o povolení exekuce stane právoplatným a, že se nařízení dražby stalo předčasně a na krátkou dobu. § 169 ex. ř. ustanovuje, že od povolení dražby až do dražebního stání má uplynouti nejméně doba tří měsíců. První soudce však nevyčkal ani pravoplatnosti usnesení o povolení exekuce, ani neustanovil dražební rok tak, aby mezi povolením dražby a dražebním rokem uplynula lhůta tří měsíců, a bylo proto nařízení dražby i z tohoto důvodu zrušiti.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu jen potud, že obnovil usnesení prvního soudu ze dne 23. května 1934.

Důvody:

Nelze souhlasiti s názorem rekursního soudu, že nelze povolit samostatnou exekuci k vydobytí jen úroku na základě exekučního titulu, jímž vymáhající straně byl přiznán úrok společně s jistinou, neboť podle § 3 druhý odstavec ex. ř. jest exekuci povolit jen na návrh vymáhající strany a jen jí přísluší právo rozhodnouti o tom, zda a v jakém rozsahu chce svůj nárok vydobývati. Že příslušenství pohledávky, dokud se ne-

stane pohledávkou samostatnou, sdílí osud pohledávky, platí jen pro pořadí (§ 216 druhý odstavec ex. ř.). Z toho však neplyne, že nelze vymáhati úrok, není-li pro něj samostatného exekučního titulu, vždyť pohledávka jistiny může zaniknouti zaplacením, tím však nezaniká nárok na nezaplacený splatný úrok. Bylo proto obnoviti usnesení prvního soudu o povolení exekuce ze dne 23. května 1934 E 764/34/10 přístupem k exekuci týchž účastníků pro 20.000 Kč s příslušenstvím ze dne 18. října 1933 č. j. E 1942/33. V této exekuci byl tehdy usnesením ze dne 18. května 1934 č. j. E 1942/33-8 povolen odklad až do 31. prosince 1934, podle zákona o dočasných opatřeních v exekčním a konkursním řízení proti zemědělcům čís. 33/34 sb. z. a n. Podle § 139 odstavec druhý ex. ř. musí přistoupivší věřitel zahájené dražební řízení přijati ve stavu, v němž bylo v době povolení přístupu, leda že by podle § 206 ex. ř. nebyl odklad vedoucí exekuce účinným proti všem přistoupivším vymáhajícím věřitelům. Odklad exekuce podle zmíněného zákona působí však všeobecně, neboť jeho důvod nespočívá v osobním poměru povinné strany ať materiálním nebo formálním jen k jednomu nebo k některému z vymáhajících věřitelů, nýbrž v určitém vztahu povinné strany k nemovitostem do dražby vzatým a působí proti všem vymáhajícím věřitelům, pokud nejde o vymáhání pohledávek podle § 3 zmíněného zákona. O takovou pohledávku jde (§ 3 odstavec 1 písm. f), avšak dovolací rekurentka přistoupila k exekuci již odložené, v níž lze pokračovati jen na návrh, a takový návrh neučinila ani v žádosti o povolení exekuce přístupem. Bylo proto usnesení o ustanovení dražby ze dne 30. května 1934 č. j. E 1942/33-12 zrušeno právem.

Čís. 13781.

Mezinárodní úmluva o přepravě zboží po železnicích, podepsaná v Bernu dne 23. října 1924, uveřejněná pod čís. 140 sb. z. a n. na rok 1928.

V tom, že železnice, nestačily-li údaje odesílatelovy k úplnému určení přepravní cesty, zvolila delší a dražší přepravní cestu, nelze spatřovati její hrubé zavinění ve smyslu čl. 9 § 3 písm. h) mez. úmluvy. Na železnici nelze požadovati, by uváděla důvody pro to, po případě dokazovala, proč se jí zdála zvolená cesta pro odesílatele nejvýhodnější.

(Rozh. ze dne 20. září 1935, Rv II 845/32.)

Holandská firma zaslala žalující olomoucké firmě vagon zboží. V nákladním listu byla stanice určení označena Bohumín, dráha určení udána nebyla, v rubrice použití tarifů a přepravní cesty bylo uvedeno: Ich bitte um Anwendung des niedrigsten Frachtsatzes via Neuschantz/Weener. Auf der deutschen Strecke zum Durchfuhrnahmetarif D. A. T. 26, v rubrice celních předpisů: Verzollung beim Hauptzollamte Oderberg, jako příjemce označena fa. Intercontinentale Oderberg, Station Bohumín. Náklad byl řízen přes Podmokly, nikoliv po říšskoněmeckých drahách do Bohumína, následkem čehož žalující firma zaplatila na dopravném více o 4.100 Kč, jichž se domáhala na československém eráru. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Důvody: Podle čl. 6,